

## Prædiken til Søndag septuagesima

Matt. 25, 14-30

### Fællesskabets talenter

Kære Gud, Du lys, som i det høje bor,  
lys på vor vej med livets ord! Amen

Der er måske nogle af jer, der sidder nu og tænker: ”Jeg ved, hvad hun vil sige. Jeg kender teksten. Hun vil nok holde en prædiken om, at vi hver især har fået et liv givet, nogle talenter, en gave, som det er vores pligt at bruge, dele ud af i stedet for at gemme væk. Jesus fortæller os, at livet bliver til mere liv ved at komme i spil, som de 5 talenter, der blev til 10 – og at det visner ved at blive gemt væk, som den ene, der ikke blev til mere”. Det kunne jeg godt have holdt en prædiken om. Jeg har vist endda nærmest sagt til den nydøbtes far og mor, at det var det, det skulle handle om i dag. Men sådan bliver det ikke. For evangeliets ord til i dag om talenterne ramte mig på en ny måde i år. Ansporet af forskellige små historier er jeg kommet til at tænke på, om vi kan tale om, at vores samfunds fællesskab besidder nogle talenter. Altså at der i vores fællesskab ligger noget fra Gud, vi skal bruge og værne om.

Lad mig uddybe: Generation efter generati-

on har folk her i Danmark hørt evangeliet om de betroede talenter sammen med alle de andre historier fra Det nye Testamente, fordi vores land har været kristent i over tusind år. På den måde er der i vores danske fællesskab blevet oparbejdet et fundament baseret på kristendommen. At bruge sit liv i ansvar over for Gud, i kald og stand, ville Luther have sagt, har bl.a. udmøntet sig i høj arbejdsmoral og i en stor glæde for livet. Vi er i alle meningsmålinger et lykkeligt folkefærd. Fortællingen om den barmhjertige samaritaner er blevet til hospitalerne, hvor enhver, høj som lav, kan komme og få hjælp. Vi lever i troen på det enkelte menneskes værdi - derfor ligheden, friheden og demokratiet. På mange måder er samfundet gennemlyst af kristendommen. Vi har nogle fælles talenter – værdier og muligheder, som er blevet givet, bl.a. fordi Guds ord er indarbejdet som fundament i vores fællesskab gennem 1000 år.

Fra mit kristne perspektiv er det selvfølgelig gode værdier, samfundet er gennemlyst af. Men andre synes det vist også. Det er da sigende, at flygtningestrømmen kun går fra andre dele af verden og så til vesten – aldrig omvendt: Man behøver ikke flygte fra Dan-

mark pga. religion eller politisk ståsted.

Vi har en åndelig arv, som kristendommen har en meget stor del af æren for. En fælles kapital, nogle fælles talenter som skal holdes ved lige. Ligesom en pensionsopsparing. Vi kan ikke bare tage det for givet. Grave det ned som manden, der ikke turde handle med sin talent. Nej, vi skal arbejde, vedligeholde vores kristne arv, så den lever og vokser i blandt os. Dovenskab og magelighed leder os ud i mørket.

Så spørger jeg: Værner vi nu også stadig om det, vi har fået givet? Det kan I jo være med til at overveje. Selv kan jeg godt være i tvivl. Måske er vi sammen ved at grave det kristne ned, fordi vi ikke tør gå ud i verden med vores kristendom og få den til at vokse. Eller også er jeg for sortsynet. Men her får I i hvert fald to eksempler, der har ansporet mine tanker om, at noget fundamentalt er ved at ændre sig. De kunne være taget fra mange områder.

Sidste år gik den nye radiokanal *Radio 24syv* i luften. En kanal uden musik, men med meget samtale og mange kendte folk som værter på programmerne. De skulle lave skarpe analyser og dermed levere interessant radio. En af radioværterne kom i sit program *Top 182* i en talestrøm til at lave et grumt angreb på jøderne i USA. Blandt andet kaldte han dem ”Den skide jødelobby” - og blev bagefter selvfølgelig kritiseret for det. Da så chefen for kanalen, blev spurgt, om det var i orden med den slags udtalelser, var hans svar: ”Vi skal selvfølgelig have nogle etiske retningslinjer, som sikrer, at vores programmer ikke rummer ærekrænkende, injurierende, racistiske eller homofobiske

udtalelser”. Hmmm ... Det var altså et spørgsmål om manglende retningslinjer, nedskrevne værdier, der var grunden til de nedvurderende og fordømmende udtalelser fra radioværten. Da jeg læste det, tænkte jeg: Værdier, dem er vi først nødt til at tale om og skrive ned, når de ikke findes som en naturlig understrøm længere ... Når noget fundamentalt, det fælles givne, er gået tabt, fordi vi ikke har værnet om det ...

Det andet eksempel, der har fået mig til at overveje, om vi, som manden med den ene talent, er ved at grave det kristne ned i vores samfund, er den nylige debat, der har været, om en omdøbning af Kirkeministeriet. SF kom med forslag om, at Kirkeministeriet skulle omdøbes til ”Ministeriet for livsanskuelser”, for som hun sagde: ”Vi bevæger os helt klart imod, at folk har alle mulige trosretninger og livsanskuelser, og det skal vi kunne rumme”.

Jeg læste et par dage efter i *Jyllandsposten* en kommentar til den idé af en mand, der har en fin ironisk og skarp tunge: Anders Raahauge. Han skrev sådan: ”Livsanskuelser er mere hipt end kirke og kristendom. Alle har en livsanskuelse, du har en, jeg har en, så det kan man vel sagtens have en minister for. En minister for de asatroende, humanisterne og buddhisterne. De vil nu som kyllinger kunne samles under ministeriets hønevinger. De kan nemlig svøbe sig om det hele, og gid, man nu ikke glemmer satanisterne eller numerologerne. De sidste vil så nok bede om, at ministeriet skal være for ’livsanskuuuuelser’, for den bogstavkombination giver sikkert lykke og held ... Det er jo ren diskrimination, at vi ikke har været

multikulturelle i 1000 år”. ”SF sender nok især landets muslimer en tanke med forslaget. Men mon ikke de vil frabede sig at se Islam nedskrevet til trosretning og livsanskuelse!” De vil sikkert helst mødes af mennesker, der ved, hvor de selv har hjemme og ikke er slingrende kyllinger i hønsegården”. På sin egen måde kritiserer Raahauge, at regeringen ikke tør stå ved, at kristendommen i Danmark helt uden diskussion er fundamental. Den kan ikke sidestilles med numerologi og asatro. Og det er pinligt, når politikerne i misforstået tilpasningsvillighed ikke står ved det fundament, vi gennem generationer har fået oparbejdet. Vi skal behandle hinanden med respekt uden fordømmelse. Der skal være plads til forskellighed. Men hvorfor lever der i nogle sammenhænge næsten en flovhed over at være et kristent land. Det må ikke være. Vi må ikke sige, vores kultur er bedre. For det multikulturelle er godt. Pluralisme dejligt. Men flygtningestrømme går alligevel kun i vores retning. Hvis vi ikke tør forsvare det, vi er og tror på – det, andre generationer har kæmpet for, mener jeg, er vi for magelige. Så bruger vi ikke vores talenter, og så bliver der ingen frugter at plukke til næste generation, fordi det hele falder til i jorden. Ja, så hjælper vi i fællesskab hinanden ud i mørket.

Som mennesker kommer vi selvfølgelig aldrig til at gøre alting godt. Men jeg tænker, at vi skylder at gøre et forsøg på at værne om det, vi har fået givet, give Guds ord, det kristne fundament gode vækstbetingelser. Være mindre lunke og mere stolte over det vi har, og det vi tror på.

For enhver, som har, til ham skal der gives,

og han skal have overflod, men den, der ikke har, fra ham skal selv det tages, som han har. Amen

**Laura Gylden Damgaard**

*Egå*

**Salmer:**

**756, 598, 311, 719, 428, 375**

**Redaktion**

Sognepræst  
Margrethe Dahlerup Koch  
Høbrovej 3  
6980 Tim  
mdk@km.dk

Sognepræst  
Søren Jensen  
Byløkken 27  
8240 Risskov  
sjen@km.dk

Søndagslæsning  
udkommer hver uge på  
[www.grundtvig.dk](http://www.grundtvig.dk)  
– hvor man også  
kan tilmelde sig  
elektronisk nyhedsbrev  
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum  
Farvergade 27  
1463 København K  
Telefon 3373 2800  
vartov@vartov.dk